

Beekstraat 22

Gouden bruiloft

Suzanne Meynen en Frans Geyzen

11 augustus 1956

We hebben al meer dan honderd vijftig interviews achter de rug. Deze kondigde zich als gemakkelijk aan, want de jubilarissen zijn al veertig jaar lang onze naaste burenen.

Wat konden zij nog vertellen wat wij niet wisten? Niet veel, dachten we en toch ... het werd een gezellige vertelavond op hun terras.

De ouders van Suzanne waren Rik Meynen en Mieke Mertens. Ze woonden naast het Speelhof aan de Molderdijk, recht tegenover het Nieuw Gesticht.

De vader van Suzanne werd geboren in 1885 en vertrok in 1911 naar Congo, waar hij als schrijnwerker in een missiepost werkte. Na drie jaar kwam hij met verlof. Mieke vond dat het welletjes was geweest en zei tegen hem dat hij best nu hier werk zou zoeken. Gelukkig deed hij dat, want in het andere geval had het leven van Suzanne er heel anders kunnen uitzien.

De moeder van Suzanne had een drukke kruidenierswinkel waar alles te koop was, “zelfs van ‘boekzennik’ tot kiekenvoer”, zei ze wel eens lachend. Al om zes uur 's morgens deed ze de winkel open want de opvoeders van het Gesticht sprongen dan al binnen voor een pakje sigaretten. De deur werd pas gesloten als iedereen dacht te gaan slapen.

Rik en Mieke kregen zeven kinderen waarvan twee tweelingen. Suzanne, de jongste van de hoop, zag het levenslicht in 1932.

De ouders van Frans waren Mon Geyzen en Katrien Meynen. Ze woonden in Ginderbuiten en kregen drie kinderen. Frans was de oudste en werd geboren in 1933.

De vader van Frans was metselaar. Als jonge knaap werkte hij in Antwerpen bij de wederopbouw na de Eerste Wereldoorlog. In de jaren 30 werd hij metselaar bij de elektriciteitsmaatschappij en bouwde mee aan de vele ‘cabines’. Tijdens de Tweede Wereldoorlog was er veel werk in de ‘carrées’ van ‘t Kamp’. Hij stapte over naar de Vieille Montagne waar hij onder meer hielp bij de reparaties aan de ovens.

De ouders van Suzanne en Frans zijn typische voorbeelden van het arbeidersleven in de eerste helft van de twintigste eeuw.

Na de oorlog van 1914-18 werd er geleidelijk aan meer gebouwd. Het was het begin van een bloeiende bouwnijverheid die nu waarschijnlijk zijn hoogtepunt bereikt.

Suzanne ging naar de lagere school van de Rozenberg en volgde er tevens de middelbare O.L.Vrouw Beroepsschool. In Mol was toen nog geen algemeen secundair onderwijs voor meisjes. Wie verder wou, moest naar Turnhout, Leopoldsburg, Scherpenheuvel of Berlaar en dat was alleen weggelegd voor de burgerij.

Maar de meeste moeders die de kans niet hadden gekregen om na hun lagere school verder te studeren, stimuleerden hun dochters om toch maar naar een huishoud- of naaischool te gaan in plaats van meteen naar een fabriek te stappen of te gaan dienen.

Frans liep school in Ginderbuiten, in de nieuwe gemeentelijke schoolgebouwen met onder meer de meesters Jan Swinnen, Nest Vleugels en Frans Vos. Het waren bekende namen in Mol.

De jongens hadden meer kans om secundair onderwijs te volgen.

Frans deed het lagere middelbaar in het college van Mol en het hogere in het atheneum van Turnhout. Vier jaar lang reed hij met de fiets dagelijks naar Turnhout, meestal alleen, door weer en wind, ruim twintig kilometer ver. Een abonnement was toen te duur voor werkmensen. Toch vond Frans het een schitterende en leerzame tijd.

Voor Suzanne en Frans mekaar leerden kennen, hielp Suzanne thuis in het huishouden en sprong bij in de winkel van haar moeder. Later ook bij haar broer François die de winkel had overgenomen.

Frans trok het eerste jaar na zijn studies naar Luik. Daar was toen nog veel werk en de bedrijven betaalden goed. Er werkten nogal wat Vlamingen. Daar heeft hij in de refter leren eten met mes en vork, wat toen hier in de Kempen nog niet de gewoonte was.

Het volgende jaar moest Frans naar het leger, naar Lombardsijde voor zijn officiersopleiding – wat was men er streng voor de rode lintjes. Na zijn opleiding stuurde men hem naar Bevenkom waar hij terecht kwam in een bevelpost van de artillerie om het vliegveld te verdedigen. De legerdienst bedroeg 24 maanden, maar tijdens zijn term werd ze teruggebracht op 21.

En dan ... op een keer ging Suzanne met een drietal vriendinnen naar de cinema in Mol. Toen ze terugkeerden, hoorden ze muziek in Rosselaar. Ze trokken er op af om eens te gaan luisteren. In de wei voor de kerk stond een spiegeltent van Pierre Klessens.

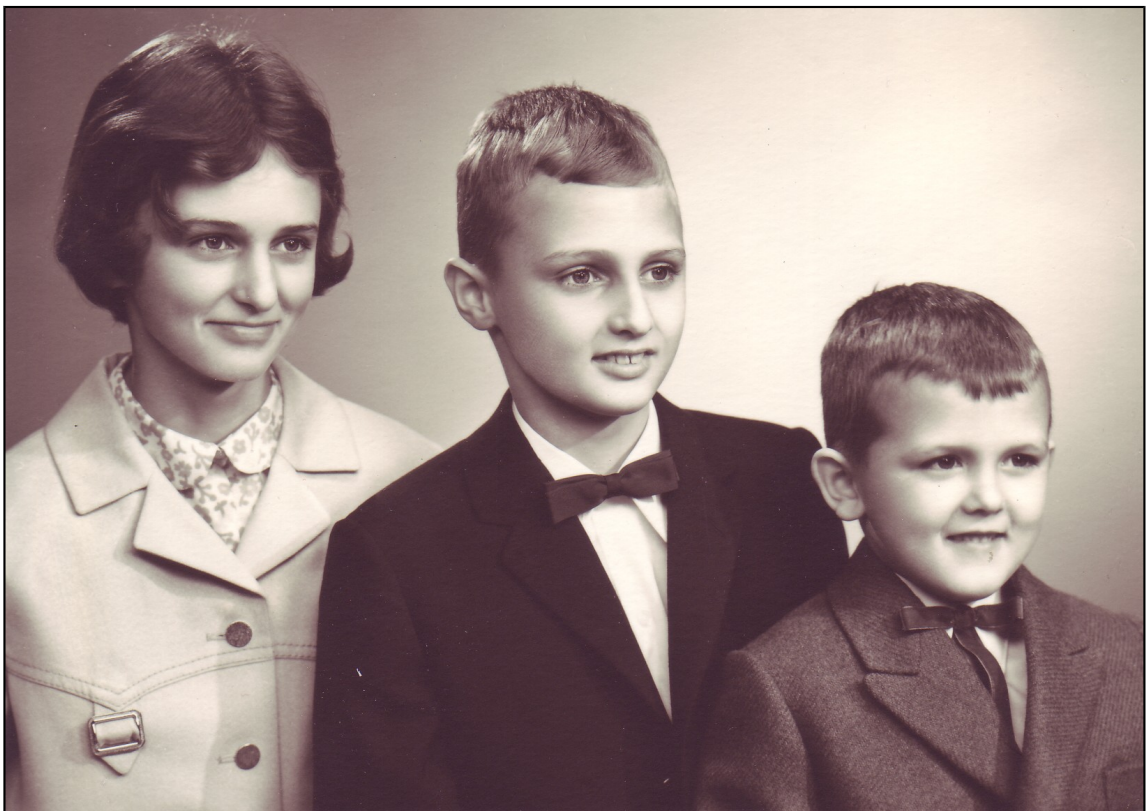
Op hetzelfde ogenblik dwaalde Frans met zijn vriend Staf daar ook rond in die kermistent. Het was tussen hen beiden zo geklonken.

Vorige maand stond op de parking van 't Getouw een spiegeltent, ook een van Klessens. Suzanne beleefde er weer haar jeugdijaren van vijftig jaar geleden en ze was er niet weg te slaan.

Suzanne en Frans trouwden op 11 augustus 1956.

Ze kregen drie kinderen: Marleen, Rik en Bert.

Op de volgende foto zien ze er nog jong en jeugdig uit.

Suzanne en Frans hebben drie kleinkinderen: Roeland, Jeroen en Lander, nu al grote jongens.

Nadat ze getrouwd waren, woonden Suzanne en Frans naast haar ouders. De kinderen groeiden er op bij hun 'moeder aan de haard'. Ze beleefden er hun mooiste tijd, zeggen de kinderen zelf, ook omdat achter hun woning de speel- en bosterreinen van het Speelhof lagen.

Na zijn legerdienst heeft Frans een jaar bij Philips gewerkt. Elke dag reed hij met de bus naar Eindhoven.

Toen in 1955 het Studiecentrum voor Kernenergie in Mol - door de mensen 'den atoom' genoemd - werd opgestart, was Frans erbij.

Drie jaar lang volgde hij dagelijks de avondlessen kernelektronica B1. Het waren zware studies en veel vrije tijd bleef er toen niet over.

De reactor BR1 was bestemd voor onderzoek en isotoopproductie. Het was een van de eerste veilige proefreactoren. Mol kreeg toen internationale faam en bij manier van spreken kwam heel de wereld kijken. Later bouwde men BR 2 voor het testen van materialen en BR 3 als proefkerncentrale.

Frans werkte in de labo's waar de nodige toestellen en meetapparaten voor de reactor werden ontwikkeld en geproduceerd.

Hij heeft er 33 jaar gewerkt en ging in 1989 met brug-pensioen.

In 1966 verhuisden Frans en Suzanne naar de Beekstraat in Ginderbroek waar ze gebouwd hadden. En gelukkig maar voor de wijk!

Suzanne is nog steeds straatafgevaardigde van Borgerhoutsendijk, Beek- en Beemdenstraat, samen met Maria Van Beylen.

Ze draagt ook de verjaardagsgeschenken rond van de 80-plussers en ze staat steeds klaar als er wijkactiviteiten worden georganiseerd.

1994 - Suzanne tijdens
het seniorenfeest

Suzanne komt graag onder het volk. Mol Sport en zijn supporters weten dat maar al te best. Ze mist zelden een thuiswedstrijd, leeft met de club mee en is er nu het hart van in dat de eerste ploeg naar de onderste regionale is verwezen.

1979 - Suzanne en Frans stapten mee op in de optocht van de honderdjarige Jefke Duuter

.Bij de oprichting van het wijkcomité Ginderbroek in 1969, was Frans ook van de partij. Tijdens de eerste vergaderingen werden vooral vragen gesteld wat het wijkcomité voor de mensen kon doen. Voor de kinderen? Een Sinterklaasfeest. Voor de derde leeftijd? Een seniorenfeest. Voor de anderen? Een wijkreis. En wat kunnen we inrichten voor de aankomende jeugd? Het antwoord kwam van Frans: "We kunnen ze volleybal laten spelen". Het werd de start van Ginvo (volleybalclub Ginderbroek), in 1970. Frans werd de bezieler van de eerste jaren van Ginvo. Anderen namen later de fakkel over. En nu, 2006, is Ginvo, met Stef Laurent als voorzitter, de grootste volleybalclub van Mol met meer dan honderd spelende leden en met een tiental jeugdploegen.

1996 - Frans aan de bonnetjestafel

tijdens de vlooiemarkt bij de viering van honderdjarige Marie Boets.

Suzanne en Frans hebben zich ook steeds politiek en cultureel geëngageerd. Suzanne is bestuurslid van de Bond van de Vlaamse gepensioneerden en van de gemeentelijke seniorenraad. In de zomer fietst ze elke week mee met KVLV van Achterbos.

Frans is tien jaar lang pompier geweest om zo de familietraditie van zijn schoonfamilie in ere te houden. Hij hielp ook bij de opbouw van verschillende tentoonstellingen van de gemeentelijke cultuurraad. Onder impuls van Albert Glazemaekers en Achile Antonis werkte hij mee aan een drietal grote tentoonstellingen: Jacob Smits, de Molse School en Dirk Baksteen.

Suzanne zou het rustig aan kunnen doen, maar ze blijft de bezige bij in de wijk en andere verenigingen. Frans vindt tegenwoordig zijn rust in zijn tuin. Ja, wie tegenwoordig iets tegen Frans wil zeggen, stapt maar meteen naar zijn 'hoverij'. Het is zijn lang leven geworden. En de burens zijn er maar goed mee, want "Moet je nog saladeplantjes hebben? Heb je al preiplanten?" klinkt het geregeld.

De aangenaamste momenten van de week zijn wel als hun kinderen en kleinkinderen even binnenspringen.

Ginderbroek wenst Suzanne en Frans van harte proficiat met hun gouden jubilee en een aangenaam feest met kinderen, kleinkinderen en familie.

We hopen dat ze nog vele jaren kunnen genieten van hun thuis, tuin en wijk.